

РЕШЕНИЕ

№ 32538

гр. София, 06.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 61 състав, в
публично заседание на 25.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маргарита Немска

при участието на секретаря Цонка Вретенарова, като разгледа дело номер **5277** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 186, ал. 4 от Закона за данък върху добавената стойност /ЗДДС/.

Образувано е по жалба от „Цветно кръстовище“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. Г. със седалище и адрес на управление –гр. С., [улица], ап.4 срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ФК-С3843-0205508/14.04.2025 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С., в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с което е разпоредено „Запечатване на търговски обект- цветарски магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана достъп до него за срок от 30 дни, на основание чл. 186, ал.1,т.1,б.“а“ и чл. 187, ал.1 от Закона за данък върху добавената (ЗДДС).

В жалбата се излагат аргументи за незаконосъобразност на оспорената заповед за налагане на принудителна административна мярка, като издадена в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Изтъква се, в оспорения акт липсват мотиви, относно така определеният 30-дневен срок на принудителната административна мярка. Моли се за отмяна на атакувания акт и се претендират разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят не се представлява, с писмена молба е заявил, че поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Не претендира разноски.

Ответникът - началник отдел „Оперативни дейности“ - С., в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП – в съдебно заседание се представлява от юрк. С., която оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства и взе предвид становищата на страните, приема за установено от фактическа страна следното:

На 14.02.2025 г. в 15:45 часа е извършена проверка от служители на ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС –цветарски магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от „Цветно кръстовище“ ЕООД с ЕИК[ЕИК].

При проверката е констатирано, че търговецът в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изисквания към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин на министъра на финансите, не регистрира и отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство (ФУ), с което е допуснато нарушение на разпоредбите на същата наредба и чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Извършена е контролна покупка на 1 брой букет от рози на обща стойност 45 лв., платени в брой, не е издаден фискален бон от наличното в обекта и работещо ФУ с ИН на ФУ D Y 512825 и ФП № 36671298 С РЕГ. № на ФУ в НАП 4650452/18.07.2023 г. при получаване на плащането нито 10 минути след извършване на плащането.

След легитимирането на органите на НАП от фискалното устройство е отпечатан КЛЕН и Дневен финансов отчет (ДФО), от които е видно, че сумата 45 лв. не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка.

За установените факти и обстоятелства е съставен Протокол за извършена проверка серия АА № 0205508/14.02.2025 г. на основание чл. 110, ал. 4, вр. чл. 50, ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс.

В хода на извършената проверка е установено, че „Цветно кръстовище“ ЕООД не е издало съответен документ за продажба по чл. 118 от ЗДДС.

Издадена е Заповед за налагане на ПАМ № ФК-С3843-0205508/14.04.2025 г. на началник отдел „Оперативни дейности“-С., в Главна дирекция „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която е разпоредено Запечатване на търговски обект- цветарски магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана достъп до него за срок от 30 дни, на основание чл. 186, ал.1, т.1, б. „а“ и чл. 187, ал.1 от Закона за данък върху добавената (ЗДДС).

Издадени са съответно Акт за установяване на административно нарушение № F812215/27.02.2025 г. и Наказателно постановление № 823086-F812215/10.04.2025 г.

По делото е представена и приета административната преписка, както и представените процесуалния представител на ответника в съдебно заседание от 25.09.2025 г. заверени копия на Заповед за налагане на ПАМ по чл.186 ал.1 т.16 „а“ от ЗДДС и чл.187 ал.1 от ЗДДС от 11.10.2024 г. по отношение на същия търговски обект с адресат „Цветно кръстовище“ ЕООД, както и писмени доказателства за заплатена имуществена санкция във връзка с издадени наказателни постановления. Приет е и договор за наем от 01.09.2025 г. сключен между М. Ч. и „Зелено кръстовище“ ЕООД с предмет – търговски обект, находящ се в [населено място], [улица].

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима. Жалбоподателят е адресат на акта, засегнат неблагоприятно от обективизираното в същия властническо волеизявление, поради което има правен интерес от оспорване. Оспореният индивидуален административен акт подлежи на съдебен контрол за законосъобразност, а жалбата срещу същия е депозирана в срока по чл. 149, ал. 1 АПК. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 186, ал. 3 от ЗДДС, принудителната административна мярка по ал. 1 се прилага с мотивирана заповед на органа по приходите или оправомощено от него длъжностно лице. Видно от приложената по делото Заповед № ЗЦУ-1148/25.08.2020 г. /л. 22/ изпълнителният директор на НАП в т. 2 е определил директорите на дирекция „Оперативни дейности“ в главна дирекция „Фискален контрол“ в ЦУ на НАП да издават заповеди за налагане на принудителни административни мерки запечатване на обект по чл. 186 от ЗДДС. В тази връзка, оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма на административния акт, не се установяват допуснати в хода на административното производство съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

По отношение материалната законосъобразност на акта:

Според чл. 186, ал. 1, б. „а“ от ЗДДС, на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителната административна мярка (ПАМ) запечатване на обект за срок до 30 дни.

Съгласно чл. 118, ал. 1 от ЗДДС, всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискална касова бележка (фискален бон) е установен в Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за регистриране и отчитане на продажби в търговските обекти чрез фискални устройства (Наредба № Н-18). Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от Наредба № Н-18, задължително се издава фискална касова бележка за всяко плащане с изключение на случаите, когато плащането се извършва чрез внасяне на пари в наличност по платежна сметка, кредитен превод, директен дебит, чрез наличен паричен превод или пощенски паричен превод. Фискалната касова бележка се издава при извършване на плащането, като едновременно с получаване на плащането на клиента се предоставя издадената фискална касова бележка (чл. 25, ал. 3 от Наредбата). Лицето по чл. 3 от Наредба № Н-18/2006г. следва при извършване на плащането и едновременно с получаване на плащането да издаде фискален бон и да го предаде на клиента. Отрицателният факт на неиздаване на касова бележка се установява от протокола за извършена проверка в обекта, приет като писмено доказателство по делото, който не е оспорен от страните.

По делото не се спори, че в търговския обект е инсталирано и регистрирано касово фискално устройство, което е исправно и работи. Издаването на фискална касова бележка за извършената покупка и плащане в брой е било дължимо, но това не е сторено.

Следователно, налице е неизпълнение от страна на жалбоподателя на задължението по чл. 118, ал. 1 от ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от него обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя наличие на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ - запечатване на обекта по чл. 186, ал. 1, б. „а“ от ЗДДС. При наличие на предпоставките на чл. 186, ал. 1 от ЗДДС, органът е длъжен да издаде заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции. Така разписана разпоредбата не предоставя възможност на административния орган да преценява определени обстоятелства, при които да наложи мярката или пък други обстоятелства, при наличието на които да не я наложи. Нарушението е формално и законът не държи сметка за стойността на неотчетената покупка, т.е. нейната стойност е ирелевантно обстоятелство, за налагане на ПАМ.

Протоколът, съставен по установения ред и форма от органите по приходите в кръга на правомощията им, се ползва с материална доказателствена сила за извършените от органите по приходите действия и за установените факти и обстоятелства, съгласно чл. 50, ал. 1 от ДОПК. Само по себе си установяването на нарушението е достатъчно условие органът по приходите да наложи ПАМ. Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на принудителната административна мярка. Така определеният срок на ПАМ е в максимален размер от 30 дни, като органът е изложил подробни мотиви, относно причините за определяне на максимално допустимия от закона срок. Ясно е посочено, че нарушението е извършено при условията на повторност по смисъла на параграф 1 т.35 от ДР на ЗДДС, защото нарушението е извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателно постановление № 7911776-F789026/11.10.2024 г., влязло в сила на 31.10.2024 г.

Представена са доказателства и за заплащане на определената имуществена санкция. Предвид това неоснователни са доводите, изложени в жалбата, че не са изложени конкретни мотиви, относно продължителността на срока на определената принудителна административна мярка.

Представеният от страна на жалбоподателя договор за наем от 01.09.2025 г. по отношение на ползания търговски обект, в който е извършено административното нарушение, е ирелевантен относно съдебната преценка за законосъобразност на оспорения административен акт, тъй като е сключен след издаване на оспорения акт. Съгласно чл.142 ал.1 от АПК съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му.

Оспореният административен акт, въпреки установено неизпълнение на задължението по чл. 25, ал. 1 от Наредба Н-18/13.12.2006 г. от страна на „Цветно кръстовище“ ЕООД , е материално незаконосъобразен и издаден в противоречие с целта на закона, тъй като предвиденото в националния закон кумулиране на принудителната административна мярка по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. "б" ЗДДС с имуществена санкция по чл. 185, ал. 2 ЗДДС за това нарушение, е в противоречие с принципа за пропорционалност, съгласно тълкуването, дадено в решението на Съда на ЕС, по дело C-97/21.

Процесната заповед за налагане на ПАМ е издадена в колизия с тълкувателно приложимото Решение на СЕС по дело C-97/21 и съставлява самостоятелно и напълно достатъчно основание да се приеме, че оспорената заповед е материално незаконосъобразна и в нарушение на целта на закона, независимо дали от формална страна ПАМ отговаря на изискванията на процесуалния и материалния закон. Това е така, тъй като съответствието на ПАМ по чл.186, ал.1 ЗДДС с правото на ЕС е разгледано и дадено тълкуване в посоченото решение по преюдициално дело C-97/21 на Съда на ЕС, като диспозитива на решението гласи: „Член 273 от Директива 2006/112/ЕО на Съвета от 28 ноември 2006 година относно общата система на данъка върху добавената стойност и член 50 от Хартата на основните права на Европейския съюз трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която за едно и също неизпълнение на данъчно задължение и след провеждане на отделни и самостоятелни производства на данъчнозадължено лице може да бъде наложена мярка имуществена санкция и мярка запечатване на търговски обект, които подлежат на обжалване пред различни съдилища, доколкото посочената правна уредба не осигурява координиране на производствата, позволяващо да се сведе до стриктно необходимото допълнителната тежест от кумулирането на посочените мерки, и не позволява да се гарантира, че тежестта на всички наложени санкции съответства на тежестта на разглежданото нарушение.“

Видно и от мотивите на цитираното решение на СЕС, ПАМ като процесната, следва да бъде съобразена с изискването- да не надхвърля необходимото за постигане на преследваните от закона цели - точки 56 и 57 от решението. ПАМ по чл. 186, ал. 1 ЗДДС се явява допълнителна

тежест, която, преценена с оглед иницирираното срещу търговеца административно-наказателно производство, надхвърля тежестта на извършеното нарушение и е в противоречие с изискванията на принципа за пропорционалност (по арг. от точки 56, 57 и 62 от решението на СЕС). Ограничението на основното право по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС е допустимо, ако е необходимо за постигането на легитимни цели (осигуряване събирането на ДДС). Прилагането на санкционни мерки в областта на ДДС съставлява прилагане на правото на Съюза по смисъла на член 51, параграф 1 от Хартата, на членове 2 и 273 от Директива 2006/112/ЕО, тези мерки следва да бъдат съобразени с изискването да не надхвърлят необходимото за постигане на преследваните от законодателството цели. Кумулирането на мярката по чл. 186 от ЗДДС с проведеното административно наказателно производство срещу дружеството-жалбоподател за налагане на имуществена санкция по ЗДДС не зачита правото по чл. 50 от Хартата на основните права на ЕС, от една страна, а от друга страна - е непропорционално.

В случая, от доказателствата по делото се установява, че за едно и също нарушение са наложени две мерки в отделни самостоятелни производства по ЗАНН (вж. чл. 193, ал. 1 ЗДДС) и по АПК (вж. чл. 186, ал. 3 ЗДДС). Макар, че държавната принуда при издаването на наказателно постановление и налагането на ПАМ е насочена към различни цели, като принципно при ПАМ се прилага диспозицията на правната норма, а при административното наказание – нейната санкцията, то като краен резултат всъщност се е достигнало до кумулиране на две мерки с наказателноправен характер. В този смисъл е и съдебната практика на ВАС – Решение № 2299 от 27.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 9342/2023 г., VIII о., Решение № 1640 от 13.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7686/2023 г., VIII о., Решение № 2911 от 20.03.2025 г. на ВАС по адм. д. № 11266/2024 г., I о., Решение № 3058 от 24.03.2025 г. на ВАС по адм. д. № 11053/2024 г., I о

С оглед на това оспореният акт като материално незаконосъобразен и несъответстващ на целта на закона, се явява незаконосъобразен и следва да бъде отменен.

При този изход на спора, разноски се дължат на жалбоподателя на основание чл.143 ал.1 от АПК, но такива не се претендират, поради което съдът не дължи произнасяне.

Така мотивиран, Административен съд София град, III отделение, 61-ви състав:

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Цветно кръстовище“ ЕООД с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя И. Г. Г. със седалище и адрес на управление –гр. С., [улица], ап.4, Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ПАМ/ № ФК-С3843-0205508/14.04.2025 г., издадена от началник отдел „Оперативни дейности“-С., в Главна дирекция “Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с което е разпоредено „Запечатване на търговски обект- цветарски магазин, находящ се в [населено място], [улица], стопанисван от жалбоподателя и забрана достъп до него за срок от 30 дни, на основание чл. 186, ал.1,т.1,б.“а“ и чл. 187, ал.1 от Закона за данък върху добавената (ЗДДС).

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия:

